

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

XANDER, ILIANA

Cu drag, mama / Iliana Xander ; trad. din lb. engleză și note de
Diana Botescu. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-539-8

I. Botescu, Diana (trad.)

821.111

ILIANA XANDER

CU DRAG, MAMA

Traducere din limba engleză și note de Diana Botescu

Redactor: **Justina Ene**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

LOVE, MOM

Copyright © 2024 Iliana Xander

All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

1

MACKENZIE

Probabil că n-o să mai vezi niciodată o slujbă de înmormântare ca aceasta – fără o singură lacrimă vărsată.

Slujba de înmormântare a mamei este cel mai grandios spectacol al anului sau, poate, al întregii sale vieți.

Mulțimea de fani din fața Centrului Memorial Sfântul Ioan nu știe asta. Ei cred că adunarea lor în masă e ceva natural. Nu știi câți bani se bagă în publicitate, influenceri, articole de scandal și bloggeri de carte.

De la moartea mamei, romanele ei au ajuns din nou în fruntea clasamentelor de carte.

Uite, mamă! Ai murit și toată lumea încă încasează bani.

Titlurile ziarelor au luat-o razna în ultima săptămână, propunând tot felul de teorii nebunești.

**E. V. RENGE MOARE TRAGIC LA APOGEUL
CARIEREI SALE. ACCIDENT SAU...**

De aceea se află aici și tipul care stă în partea din spate a sălii.

Este de vârstă mijlocie, are o mustață ciudată și este îmbrăcat la costum cu cravată.

— Acesta este un eveniment privat. Vă rog să plecați! îi spune bunica sec, dar aproape în șoaptă.

Apoi, ea se întoarce și pleacă de lângă el, iar zâmbetul îi dispare.

Nu trebuie să fii foarte atent ca să observi că tipul are un toc de pistol pe sub sacou – este detectiv. A venit la noi acasă și acum două zile. Când am deschis ușa, a început să îmi pună întrebări despre mama, până când bunica s-a năpustit spre noi ca o găină furioasă.

— Mackenzie, lasă-ne, te rog! mi-a ordonat ea, băgându-se între mine și el.

Apoi, când am dispărut din câmpul ei vizual, i-a spus detectivului pe un ton tăios:

— Ar trebui să vă fie rușine... să discutați cu un copil care tocmai și-a pierdut mama.

Acum, bărbatul este forțat să plece din nou.

Zile întregi, ziarele și bloggerii au sugerat tot felul de teorii nebunești cu privire la moartea mamei. Adevărul, conform anchetatorilor, a fost mult mai banal – mama a alunecat, a căzut și și-a crăpat capul de o piatră în timp ce își făcea plimbarea obișnuită de dimineață prin pădurea de lângă casa noastră.

„O întâmplare nefericită”, așa au numit-o. Întâmplător, bestsellerlele mamei sunt pline de întâmplări nefericite.

Nu mă înțelege greșit, unii ar putea fi triști.

De exemplu, nenorocita aia de Laima Roth, care discută chiar acum cu editorul de parcă ar fi o întâlnire de afaceri obișnuită. Ea cu siguranță e tristă. A fost agentul mamei mele timp de peste 20 de ani. Acum poate uita de viitoarele lansări de carte pe care le plănuiau. Cu toate

acestea, sunt sigură că va profita de edițiile speciale, de canturile colorate, de *boxset*-uri și altele. Afacerea asta nu va secătui niciodată.

Am incinerat-o pe mama în urmă cu câteva zile, în cadrul unei ceremonii private la care au participat doar vreo 12 persoane. Totuși, nu a plâns nimeni.

Această slujbă de înmormântare este doar pentru publicitate. Pentru „prieteni”, cum spun ei. Ca să-și aducă omagiile. Respectul era destul de sus pe lista lucrurilor importante pentru mama, dar prietenii? Nu sunt sigură că a avut vreunul cu adevărat, deși discursurile elocvente pe care le-au ținut în cinstea ei în ultimele două ore au făcut-o să pară la fel de importantă și de apreciată ca Shakespeare.

Străzile din jurul clădirii sunt pline de oameni, dar sala aglomerată a centrului memorial este ciudat de liniștită, doar șoaptele celor prezenți ricoșând în pereți.

Pe o parte a sălii se află un portret uriaș al mamei, îmbrăcată într-o bluză cu guler înalt din dantelă, și un aranjament din trandafiri roșii în fundal. Sub el scrie *E.V. Renge*. Fotografii excentric, de vârstă mijlocie, angajat de editură, îi face fotografiile din toate unghiurile. Cu editorul, cu agenții și cu tata. Mi-a cerut și mie să pozez, dar am refuzat.

Să-i ia dracu'!

Pe cealaltă parte a sălii este o fotografie de-a mamei, făcută în biroul ei. Este machiată și coafată, dar pare un pic visătoare și stă așezată în fața unei biblioteci. Sub fotografia neoficială, stă scris numele ei real: Elizabeth Casper. Această versiune este pentru alte surse, cum ar fi ziarul local, biserica la care merge bunica și organizațiile caritabile către care mama făcea donații.

1 Colecție de cărți vândute împreună, de obicei ambalate într-o cutie (n. red.).

Prefer să stau în fundul sălii, departe de tot acest spectacol, alături de bunicul meu, care nu dă – și nu a dat niciodată – doi bani pe mama. Sau pe aspectul meu, de altfel.

Bunica, însă, acordă mare importanță acestor lucruri. Mai devreme, la ea acasă, m-a rugat să nu mă dau cu rujul negru și cu creionul contur de ochi negru pe care le folosesc de obicei.

– Și să te îmbraci cu ceva adecvat, mi-a spus.

Aproape întotdeauna port negru. Întâmplător, este foarte potrivit pentru o slujbă de înmormântare. Cum sunt creionul meu negru de ochi și rujul cu care m-am dat oricum.

Bunica, desigur, este îmbrăcată în haine Dior și poartă bijuterii scumpe.

Se asigură că discută cu fiecare persoană prezentă.

Tata este îmbrăcat într-un costum negru elegant și arată splendid. Pare cam bosumflat, dar asta poate fi din cauza sevrăjului. Părinții lui locuiesc la doar patru ore distanță, dar stau la noi de când a murit mama. Bunica controlează consumul matinal de alcool al tatei. Cum mama nu mai este, ea a preluat cu mândrie conducerea gospodăriei.

În ceea ce mă privește, aș vrea să plâng, chiar aș vrea, dar încă nu am acceptat realitatea. Aș vrea să fiu tristă, dar întotdeauna am simțit că mamei nu i-a păsat suficient de mult de mine. Asta m-a făcut să fiu foarte frustrată în ultimii ani și ne-am îndepărtat una de cealaltă.

Prietenul meu cel mai bun, EJ, spune că jelesc cu întârziere. Poate că sunt lipsită de sentimente. L-am rugat pe EJ să nu vină aici, pentru că nu voiam ca cel mai bun prieten al meu să vadă cât de distrusă a fost viața mea... cam de când mă știu.

Îl voi întâlni acasă, unde în seara asta avem o petrecere cu catering pentru „cercul de apropiați”. Sunt sigură că va fi o petrecere, deși ei o numesc „celebrare a vieții”.

Mă uit prin sală și tresar când văd o figură cunoscută apropiindu-se de tata și strângându-i mâna. Este decanul universității la care merg. Mă uit în altă parte și-mi dau ochii peste cap. Mama socializa mult cu el înainte. „De dragul viitorului tău”, mi-a spus ea odată. Ba chiar a ținut și o prelegere la universitatea mea și a donat bani. Nu m-ar mira dacă universitatea ar ridica un monument în onoarea ei.

Terapeutul mamei este și el aici. La fel și doi dintre editorii ei, cei trei asistenți și avocatul familiei noastre.

Majoritatea „prietenilor” ei sunt doar niște oameni cu care colabora îndeaproape.

Aș vrea să plâng, chiar aș vrea, dar nu pot. În ultima săptămână, de la accident încoace, cât am stat acasă, în loc să stau în garsoniera mea din oraș, m-am gândit constant la ea, la ceea ce am avut, la mica noastră familie distrusă. M-am simțit tristă, dar nu copleșitor de tristă, cum probabil ar trebui să fiu.

Tata își verifică telefonul, se retrage în grabă și se îndreaptă spre ușă. Observ că acolo mai e un bărbat, cu o șapcă de baseball, care se întoarce și pleacă. Tata îl urmează.

Ar fi un moment bun să-i spun tatei că mă doare capul, că sunt pe cale să am o cădere nervoasă – minciuni, desigur – și că trebuie să plec. Emoțiile clocotesc în mine, dar nu reușesc să le deslușesc. Cel mai mult îmi doresc să fiu departe de oamenii ăștia.

Ies în holul pustiu care face legătura cu un alt hol mic și îl văd pe tata discutând cu străinul acela chiar la capătul holului.

Mă îndrept spre ei, dar încetinesc pasul când aud o șoaptă răstită:

— Ticălosule!

Ce naiba?

Pășesc într-o parte, în spatele ușii, de unde nu-i pot vedea, dar îi pot auzi clar.

— Nu aici, șuieră el. Cum *îndrăznești?*

— Cum *îndrăznesc?* Am tot dreptul să fiu aici.

— Pleacă! Acum!

Bărbatul râde, liniștit.

— Ea nu bănuiește nimic?

— Cine?

— Mackenzie.

Inima începe să îmi bată neregulat la auzul numelui meu.

— Să nu *îndrăznești* să-mi pomeniești fiica.

— Oh, nu bănuiește? Bine jucat, Benny, băiete.

Benny băiete? Cine naiba îi spune tatei așa?

— Am spus să pleci! repetă tata disperat... Pleacă și gata! Vorbim mai târziu.

Mă apropii de ușă să arunc o privire, iar parchetul de sub mocheta scârțâie, și scârțâie al naibii de tare.

La naiba!

Stau nemișcată ca o căprioară surprinsă de faruri. Aud sunetul înfundat al pașilor, iar tata apare în pragul ușii. De îndată ce mă vede, o expresie de panică îi străbate chipul.

— Ce-a fost asta? îl întreb și trag cu ochiul spre capătul holului, dar bărbatul misterios a dispărut.

Tata își șterge fața cu mâinile.

— Nimic.

— Te-ai certat cu cineva?

— Nu, puștoaico, doar vorbeam.

Își bagă mâna în buzunarul de la piept și scoate o butelcuță de buzunar.

— Îl cunoști pe omul acela?

Tata ia o înghițitură, agitat, și expiră încet.

— Nu l-am mai văzut niciodată.

Asta e o minciună, evident.

Ascunde butelcuța înapoi în buzunarul sacoului, iar apoi îmi face cu ochiul.

— Ești bine?

— Nu mai pot sta aici. Oamenii ăștia...

Nu termin propoziția, ci îmi dau ochii peste cap și fac semn spre sala principală.

Tata închide ochii și își ciupește puntea nasului.

— Știu. Știu, spune el.

— Dar *tu* ești bine?

Tata și mama nu erau tocmai un cuplu perfect. Mai ales în ultima vreme. Se certau mai mult ca oricând și asta era doar ceea ce vedeam eu în weekendurile petrecute cu ei, pentru că în ultimii doi ani am închiriat o garsonieră mică în oraș, aproape de universitate.

Tata inspiră puternic și expiră printre buzele țuguiate, iar apoi schițează un zâmbet fals.

— Da, puștoaico. Totul va fi bine. Poți să pleci dacă vrei, îmi zice și mă bate ușor pe umăr.

— Ne vedem acasă, spun eu și mă întorc pe holul care duce spre ușa din spate.

Cel mai mare spectacol va fi afară, imediat ce toată lumea va ieși din clădire. Fanii din toate colțurile țării sunt de fapt cei îndurerați. Editura a adus deja o echipă internă de relații publice pentru a gestiona evenimentul. Da, ei îl numesc eveniment. Un grup de actori angajați va provoca haos, va striga obscenități și va profana unul dintre portretele mamei, proclamând-o pe E. V. Renge o diavoliță, pentru că, după cum se știe, nu există

publicitate negativă. Știu asta pentru că am fost informată dinainte, imediat după ce am semnat acordul de confidențialitate. Această cascadorie pusă la cale în secret de firma de publicitate ar trebui să genereze niște vânzări uriașe ale cărților mamei.

Cu siguranță, nu vreau să ies pe ușa principală și să dau nas în nas cu o mulțime de paparazzi și fani turbați.

Expir ușurată când ies pe ușa din spate a clădirii și, asigurându-mă că nu este nimeni în parcare, mă îndrept spre mașina mea.

Îmi sună telefonul.

— Slavă Domnului! spun eu când răspund. Am plecat de aici.

— Hei, Morocănoaso, aproape că s-a terminat.

Vocea liniștitoare a lui EJ este ca un balsam pentru sufletul meu.

— Vii, nu-i așa? îl întreb.

— Sunt deja pe drum. S-ar putea să ajung chiar înaintea ta.

— Ferește-te de paparazzii din fața porții principale, bine? îi spun și deblochez portiera mașinii ca să urc. Sunt sigură că vor fi... Stai o secundă!

Pe scaunul șoferului este un plic, iar eu mă încrunt, confuză, și îl ridic.

— EJ, stai puțin!

Îl pun pe difuzor, urc în mașină și examinez plicul.

— Ce naiba...?

— Ești bine? întrebă el.

— Nu sunt sigură, spun eu, iar bătăile inimii mi se accelerează când citesc cuvintele de pe plic.

De la fanul nr. 1. XOXO

2

Celebritatea, chiar și în lumea literară, vine la pachet cu elogii, mesaje de la fani, indivizi obsedați care te urmăresc și, ocazional, un flacon de urină sau o pereche de chiloți pătați de sânge. Da, sunt tot felul de nebuni pe lume. Nu voi vorbi despre aspectele morbide. Sunt destule și din acelea.

Mă uit agitată în stânga și în dreapta pe geamurile mașinii. Parcarea este plină de mașini, dar nu văd pe nimeni.

— Kenz, ce se întâmplă? îi aud vocea lui EJ, îngrijorat, prin difuzor.

— O scrisoare de la un fan, răspund eu, întorcându-mi atenția spre plic.

— Ceva ciudat?

— Ce e ciudat e că se afla în mașina mea.

— Ai uitat să o încui?

— Nț, amice, știu foarte bine ce am de făcut. Sper doar că nu e ricin sau ceva de genul ăsta. Ar trebui s-o arunc.

— Deschide-o! Ar putea fi amuzant.

EJ este întotdeauna încântat de poveștile despre fanii mamei.

— Bine, bine! îi spun și rup plicul.

Îl deschid cu precauție, cu vârful unghiilor mele negre și lucioase, și arunc o privire înăuntru. Niciodată nu poți fi suficient de atent cu fanii. S-au întâmplat o